

Autoinstruccions per a una vida plena

Tenir el cos de les dones que tallen llenya i poden arreglar-se totes soles la teulada

Foto: Marco Verch

Una casa davant el mar i sentir el temps. Notar-lo. Veure com canvia la llum al llarg del dia i saber el nom de les constel·lacions.

Detectar els moviments de les mareas, identificar les plantes, adonar-me de la setmana que apareix la ginesta i recordar exactament quan va sortir l'any passat. I dir com qui exclama un oracle: aquest any ha arribat més d'horena. Dormir fins que la son s'acabi, i encara que sigui ben fosc, llevar-me. Saber l'hora de la nit veient la posició de la lluna dins el marc de la finestra. Menjar només quan la gana s'exclami. Menjar com una dona de gustos bàsics i directes: xuclar els caps dels peixos, mossegar fruites sucoses, posar bons rajos d'oli d'oliva damunt les verdures. Portar un grapat de nous a les butxaques. Sentir-me viva i inserida en les estacions de l'any.

Crear-me hàbits que m'acullin, com ara una llarga passejada de matinada i al capvespre, i des de la primavera nedar cada dia en aigües obertes. No tenir por del fons del mar, sentir els corrents freds i els més càlids. Esquivar les meduses sense immutar-me. No necessitar ulleres per als ulls, ni taps per a les orelles. Obrir les còncaves sota l'aigua i observar-ho tot, i no tenir mai conjuntivitis, ni mal d'ossos, ni problemes a la pell, perquè com deien els nostres avis, l'aigua del

mar ho cura tot.

Fer-me feréstega, una mica indòmita, una mica aspra. Tenir la mirada perduda i estar bé dins els silencis. Parlar amb frases curtes i només quan faci falta. Dir amb la mateixa modesta certesa demà plourà que Goethe va escriure tres llibres que no eren gaire bons i saber-ne el títols, poder parlar de Rosa Chacell o de Lorenza Böttner.

Tenir la pell del color de les olives, i el cos de les dones que tallen llenya i poden arreglar-se totes soles la teulada. No ser hipocondríaca, curar-me malalties amb mel i herbes aromàtiques i saber distingir totes les propietats de la mandràgora.

Pescar i conèixer els peixos, alliberar els que no s'aprofiten, els massa petits que han de criar encara i poder explicar a una nena que em mira que la ?melusa? daurada té un gust amarg. Però no com faig ara: sense inventar-me el nom. Submergir-me i agafar musclos amb una navalla petita sense por que m'espetegui el cos contra les roques. Ser sobretot poc poruga, i acceptar serenament que la por no m'evitarà fer res.

Omplir la llar de foc de branques i branquillons, i llegir llibres de paper esgrogueït perquè ja seran una mica cosa del passat. Retirar-me als llibres quan el sol declini, dedicar-me a la natura, com un sol cos present, quan despunti l'alba.

No perdre el desig d'escriure, que no és altra cosa que el desig d'escriure't. Amb cartes on sempre et dic de manera més o menys pudorosa o entusiàstica, més sofisticada o maldestra, que t'estimo. Amb els llibres que sé que llegiràs, i on deus saber trobar el rastre de nosaltres en cada història d'amor que m'imagini.